

**SAMENVATTEND VERSLAG van het debat:
Naar een breder draagvlak voor bemiddeling in België:
suggesties vanuit de praktijk (25/9/2025)**

Mediatum is een groep van erkend bemiddelaars die werken in bedrijven (of nog ruimer: organisaties). We merkten dat het wettelijk en deontologisch kader van het Ger.W. / de FBC voor dit soort bemiddelingen niet altijd passend of duidelijk is. Daarom wilden we onze bekommernissen illustreren, vanuit praktische cases waar we tegenaan lopen. Immers, het huidige kader focust vooral op bemiddelingen waar de nadruk ligt op het juridisch afdwingbaar, inhoudelijk akkoord dat door de partijen zelf bereikt wordt, als alternatief voor een gerechtelijke uitspraak. Terwijl onze cases vaak de nadruk leggen op de verbetering van de relaties en/of de samenwerking, of op het vinden van een meer rechtvaardige oplossing in dossiers waar er juridisch gezien eigenlijk geen probleem is.

We merken binnen en buiten ons samenwerkingsverband dat bemiddelaars in deze domeinen zich niet helemaal op hun plaats voelen in het huidige kader, ontmoedigd geraken en soms ook afhaken. Daarom deden we vanuit Mediatum (en met de steun ook van de ledenvereniging van Uw Bemiddelaars en Mediv) een oproep aan bemiddelaars om concrete voorbeelden te geven die we dan met navolgend expertenpanel zouden kunnen bespreken in het debat:

- Diana Evers (pionier van de bemiddeling in Vlaanderen)
- Vincent Lesseliers (notaris-bemiddelaar, voormalig voorzitter FBC)
- Ivan Verougstraete (bemiddelaar en lid van de tuchtcommissie FBC)

We vertrokken vanuit de algemene, brede definitie van bemiddeling in artikel 1723/1 Ger.W. waar uiteraard iedereen achter kan staan. De voorwaarden die daaraan toegevoegd worden in artikel 1726 Ger.W. (incl. de deontologische code zoals die op vandaag geldt) geven echter wel eens toepassingsproblemen. En ook de tucht- en strafrechtelijke bescherming van de titel “erkend bemiddelaar” brengt toepassingsvragen.

We clusterden alle ontvangen cases in zeven topics, die we in vooroverleg met de panelleden ook al doorliepen aan de hand van een uitgebreider “script”. We konden in het debat (en in dit verslag) zelf niet alle cases aan bod laten komen, maar vermelden er voorlopig enkele nog wel kort (cursief).

1. Oriënterende fase

Ter intro schetst Hilde G. een case met een familiebedrijf waar 4 broers samenwerkten. De oudste zoon gaat eerst met pensioen en krijgt op dat moment zijn deel van de reserves en het kapitaal, bij de inkoop van zijn aandelen (helemaal juridisch correct uitgewerkt). Hij ontvangt aldus echter een schijntje van het bedrag dat de andere broers een tiental jaren later bij externe verkoop van het bedrijf realiseren. De oudste broer is erg verontwaardigd, de familierelaties staan op scherp. De broers willen wel praten, maar zonder een protocol te tekenen want dat zou de indruk geven dat ze ervoor open staan om de juridische afwikkeling van de vroegere inkoop terug ter discussie te stellen.

Herkenbaar: we gaan als erkend bemiddelaar met de partijen op verkenning, lichten de aanpak en het doel van bemiddeling toe en kijken of partijen daarin willen meegaan. Dit kan veel tijd vergen en vaak zijn partijen zelfs dan niet bereid om al een protocol te tekenen (omwille van onzekerheid, weerstand, het zich niet kunnen engageren voor de achterban,...). **De vraag rijst of we deze verkennende gesprekken al “bemiddeling” mogen noemen, en wat daarvan het impact is. De deontologische code vereist immers dat we in een schriftelijk akkoord “de 4 Ja’s” en een aantal afspraken laten bevestigen. Wat is het impact als we die schriftelijke bevestiging niet van bij het eerste gesprek hebben?** We zien in de praktijk dat men voor deze fase andere omschrijvingen zoekt zoals “verkennende bemiddeling”, “oriënterende trajectbegeleiding”, ... maar wat betekent dat dan?

- **Wat mogen partijen verwachten aan garanties (vertrouwelijkheid, ... ?) ,**
- **Is de bemiddelaar in deze fase beschermd door het deontologisch kader/zijn beroepsgeheim?**

De vraag rijst of we voor deze fase meer afspraken, een andere benaming, ... nodig hebben.

Ivan V. geeft aan dat hij ondermeer voor deze vraag / case al overleg pleegde met de leden van de tuchtcommissie (we hadden met de panelleden een voorgesprek met het uitgebreid script).

- **Voor hem voldoet deze case aan alle basisvoorwaarden om een “bemiddeling” te zijn:** er is een conflict¹ en een bereidheid om met mekaar daarover in overleg te gaan. Er lijkt dan geen noodzaak om voor deze oriënterende fase zonder protocol andere benamingen te installeren.
- Daarenboven zijn bepaalde uitleggingen van het Ger.W. voorbijgestreefd.: bemiddeling moet breder uitgelegd worden. In het activiteitenverslag van de FBC staat ook nadrukkelijk dat bemiddeling niet-moet leiden tot een juridisch afdwingbaar akkoord. De grens is wel dat het niet louter over een psychologisch traject mag gaan, zonder dat er een conflict is.
- Het verkennend gesprek is trouwens een deontologische verplichting, het is logisch dat je soms weken of maanden moet aftasten voor je kan bepalen of een bemiddelingstraject relevant is.
- Het beroepsgeheim geldt volgens hem trouwens ook voor deze fase vóór de ondertekening: als een bemiddelaar hierover later voor de rechtbank zou worden opgeroepen, kan hij zich hierop beroepen (en melden dat er gesprekken waren zonder op de inhoud in te gaan).

Leen VDA vraagt zich af waarom in de “bemiddelingsbarometer” dan zoveel nadruk werd gelegd op het aantal gerechtelijke bemiddelingen met gehomologeerde akkoorden. Barbara G. licht toe via de chat dat het louter de bedoeling was om hiermee statistische informatie te verzamelen. We concluderen samen dat het niet is omdat je hier geen “streepjes kan zetten” dat je geen echte bemiddelaar bent. Ivan V.: we moeten de focus verleggen, we gaan met de FBC kijken hoe we ook de andere bemiddelingen in de statistieken een betere plaats kunnen geven.

Vincent L. reageert: We mogen ons niet laten afschrikken door een bevraging die vanuit de FOD Justitie gebeurde en wellicht daarom meer focus legde op het kader van de gerechtelijke bemiddelingen. We moeten wel, als we in brede zin (en zonder protocol) bemiddelen, beseffen dat de door het Ger.W. gegarandeerde vertrouwelijkheid niet geldt (in de zin dat wat door partijen gedeeld wordt niet meer gebruikt kan worden in een latere rechtszaak, behoudens met akkoord van alle partijen). Het zou dus beter zijn om de partijen er (waar nodig) op te wijzen dat ze beter (nog) geen vertrouwelijke informatie delen in een bemiddeling (of bemiddelingsfase) zonder protocol.

In het publiek bevestigt Saskia S. het belang om met de partijen de finaliteit van de bemiddeling goed af te spreken, en om vooraf met hen te bekijken of het conflict naderhand “juridisch” kan worden.

¹ Men is het niet eens, er is een onrechtvaardigheid, verrijking zonder oorzaak,

Noël DS vraagt nuance: mag een *gerechtelijke* bemiddeling worden opgestart zonder protocol?

- Ivan V. geeft toe dat de wet onduidelijkheid creëert door de start van de gerechtelijke én de buitengerechtelijke bemiddelingen op dezelfde manier te definiëren. Hier zou de wet beter worden aangepast, want bij de conventionele buitengerechtelijke bemiddeling heeft de bemiddelaar een totaal andere functie.
- Vincent L. geeft alvast aan dat hij alleszins zo snel mogelijk een protocol laat tekenen (en het vooraf ook al aan iedereen bezorgt), als er advocaten betrokken zijn. Hij raadt aan om de advocaten vooraf ook te spreken over de eigenheid van bemiddeling en hun rol daarin, wat ze mogen verwachten (ze zijn daar immers niet om hun cliënt te vertegenwoordigen).

2. Protocol als drempel

Nele DM: is een bemiddeling ook een bemiddeling als er naderhand geen protocol komt? Dit is meteen onze tweede vraag. Kan je bemiddelen zonder protocol?

De momenteel door het Ger.W. vereiste vermeldingen passen niet altijd (toelichting bij de vergoeding door een externe opdrachtgever past niet bij bemiddeling in een team, idem wat betreft de vereiste uitgebreide informatie over de identiteit incl. het adres van alle partijen, vermeldingen over de stuiting van de verjaring, ...)

- *Case Elke S. (bemiddeling in teams of tussen leerkrachten en leerlingen in scholen, ...)*
- *Case Reinhilde C. (bemiddeling in een team)*
- *Case Cindy S. (opdrachten in het kader van de FOD WASO en de Welzijnswet)*
- *Case Griet L. (bemiddeling bij omgevingsvergunningen)*
- *Diverse cases aangebracht door MEDIV (die eerder ook een ledenbevraging deed)*

Ivan V. bevestigde het hoger al: als na de verkenningfase beslist wordt om te gaan bemiddelen in de strikte zin, is een protocol als tekst een verplichting, maar de op te nemen elementen zijn niet altijd zo noodzakelijk als in de wetten van 2005 en 2018 werd vastgelegd. We moeten dit ruimer benaderen, en de essentie van de bemiddeling proberen te capteren. Bepaalde elementen zijn niet in alle types van bemiddeling vereist en overmacht kan ertoe leiden dat geen protocol wordt ondertekend. Het protocol moet zinvolle vermeldingen bevatten, en kan dus in de voormelde cases redelijkerwijs aangepast worden. Zo kan het ook aangevuld worden met extra bepalingen: bijv. bij bemiddelingen op afstand werden al enkele bijkomende afspraken voorgeschreven over de vertrouwelijkheid, opdat er geen “onzichtbare” partijen betrokken kunnen zijn die de online gedeelde informatie gaan misbruiken.

De bemiddeling zoals zij gereguleerd wordt in het Ger.W. is overigens niet de enige vorm van bemiddeling: er zijn tal van losse vormen van bemiddeling die niet onderworpen zijn aan de reglementering, zij zijn toegelaten maar hebben niet de aard van een door het Ger.W. omschreven bemiddeling in strikte zin.

Diana E. bevestigt dat ze nooit met een protocol heeft gewerkt, ook al ziet ze er zeker het nut van in, in bepaalde contexten. Als mensen bij een bemiddelaar komen omdat ze een conflict hebben, moeten we eerst bekijken of er een kans is dat ze er met elkaar via bemiddeling uit willen geraken. Je bent pas echt aan het bemiddelen als je een mandaat hebt, maar ook tijdens de belangrijke voorafgaande fase (noem het “het voorspel”) ben je als bemiddelaar aan de slag. Als we de “4 JA’s” krijgen, kunnen we daar verdere afspraken over maken.

Ook Vincent L. bemiddelt zonder protocol (omdat hij via een notariële akte een uitvoerbare titel kan creëren heeft hij geen homologatie nodig), behalve als het een gerechtelijke bemiddeling is of als hij schrik heeft rond de vertrouwelijkheid, of voor de duidelijkheid rond zijn kostenvergoedingen.

Lynn M. sluit aan bij de eerdere bedenkingen uit het publiek en vat samen: er zijn inderdaad ook veel “niet-juridische” conflicten, of conflicten waar de juridische afdwingbaarheid van de overeengekomen oplossing zonder homologeerbare dading, bijv. via een notariële akte, kan bekomen worden. Daar hebben we dus het protocol niet voor nodig, maar zoals Vincent L. eerder aanhaalde: wel voor de eventuele bescherming (ons beroepsgeheim) en voor de vertrouwelijkheid van de door de partijen gedeelde informatie (in de zin dat die niet meer *in een latere rechtszaak* mag worden gebruikt)².

Ivan V. benoemt het nog even anders: het protocol was bedoeld om een specifiek soort bemiddeling bekend te maken bij het publiek en de advocaten en hiervoor hun vertrouwen te krijgen, om “een gezicht te geven aan de bemiddeling” binnen een bepaald kader waarvoor bepaalde redelijke³ voorwaarden gelden. Maar men mag ook op een andere manier bemiddelen (in de brede zin van art. 1723 Ger.W.), als maar duidelijk blijkt dat je niet optreedt *in de hoedanigheid van* erkend bemiddelaar (als je erkend bemiddelaar bent)⁴. Diana E. en Vincent L.: je mag kiezen hoe je het aanpakt (met of zonder protocol), maar het protocol geeft de gemaakte afspraken weer en stelt u veilig. Je bepaalt zelf of je een risico loopt op een klacht op basis van het Ger.W. of de deontologie van de erkend bemiddelaars (en vervolgens op mogelijke tucht- of strafrechtelijke sanctionering).

N.a.v. de vraag van Elke S.: we mogen het protocol anders noemen als deze titel mensen afschrikt, zodat het past voor de context. Een “engagementsverklaring”, een “intentieverklaring”, ...⁵ Idem Roger R: hij noemt het een “opdrachtbevestiging” en dat is voor zijn partijen heel aanvaardbaar: iedereen wil weten waar hij aan toe is.

Nog een case uit de praktijk: wat als je geen schriftelijk bewijs hebt, maar bijv. de regels vooraf via mails hebt gecommuniceerd? Vincent L. : waar nodig kan je best een sluitend bewijs creëren, en bewijs is moeilijk als je niets echt op papier hebt (maar zoals hoger gezegd: als je meent dat dat geen concrete risico's inhoudt, kan je ook zonder schriftelijke afspraken bemiddelen).

3. Bemiddelen of bemiddelingsgericht werken

De titel van erkend bemiddelaar is tuchtrechtelijk en strafrechtelijk beschermd. De deontologie bepaalt dat je als beroepsbeoefenaar geen rolverwarring mag creëren. Vandaar dat soms goedbedoeld wordt gesuggereerd om te zeggen dat je “*bemiddelingsgericht werkt*” als je buiten de context van het gerechtelijk wetboek (evt. zonder protocol) bemiddelt.

Vincent L.: niet juist, als je een mandaat hebt om te bemiddelen (“4 Ja’s”), bemiddel je écht.

Ivan V. het is een probleem dat de verplichting van het protocol in de wet staat met een gedetailleerde opsomming van de inhoud zodat het moeilijk kan worden aangepast aan de evolutie van de noden. De wet was bedoeld om een bepaald stramien voor te schrijven, bepaalde vormen van bemiddeling wel/niet te aanvaarden (bijv. alleen faciliterende bemiddeling is aanvaard, maar dit is voor een deel

² Leen VDA: Wat met partijen die wel over de in de bemiddeling besproken content spreken *tegenover externe partijen*? Vincent L. : dit is een andere soort schending van vertrouwelijkheid. Hier kunnen we niets tegen doen, de juridisch geregelde vertrouwelijkheid van de bemiddeling betreft enkel het verbod om de (alleen) in de bemiddeling voorgelegde feiten naderhand in een rechtszaak te gebruiken...

³ En hiervoor zullen een aantal aanpassingen moeten worden gemaakt – anderzijds, soms zijn de voorwaarden strikt omdat men grenzen moet stellen voor de extreme “chipoteurs” die het bemiddelingskader onterecht gebruiken.

⁴ De interventie zal immers niet tot een homologeerbaar akkoord kunnen leiden en je bent niet beschermd door het beroepsgeheim/de vertrouwelijkheid

⁵ Waarbij Irene D. nuanceert: wel zorgen dat het duidelijk is dat partijen zich aan deze afspraken moeten houden, het zijn niet zomaar “goede voornemens”...

voorbijgestreefd) en om de verjaring te schorsen. In beginsel kan je op vandaag niet zeggen dat je volgens het Ger.W. bemiddelt als je louter evaluatief bemiddelt, of als je zonder protocol bemiddelt. De wet aanpassen is een moeilijk en traag proces, maar de code verzachten is zeker een optie (het is ook nodig omwille van de veranderende context van waaruit naar de bemiddelingen wordt gekeken). Ivan V. zal dit zeker zo mee terugnemen naar de FBC. Maar een minimum vorm moet momenteel wel om onder het kader en de bescherming van het Ger.W. te vallen.

De vraag blijft dus of een bemiddeling mét mandaat (de 4 ja's) maar zonder schriftelijk/ondertekend bewijs ervan ("protocol" of anders genoemd en anders gemodelleerd) toch ook als bemiddeling kan gezien worden en "erkende bemiddeling" kan genoemd worden (cf. art. 1726 Ger.W.).

Vincent L. herhaalt: je bént erkend bemiddelaar (cf. punt 4 hierna) maar zonder één of andere vorm van protocol geniet je niet de bescherming van de vertrouwelijkheid, en ben je tucht- en strafrechtelijk kwetsbaarder als er toch een klacht zou ingediend worden. Maar je bent aan het bemiddelen (zie art. 1723 Ger.W.)!

4. De erkenning als kwaliteitslabel

Ivan V. : Hier mag geen discussie over zijn: iemand die de juiste opleiding en vorming heeft doorlopen, de deontologie respecteert en op de lijst van erkende bemiddelaars staat, mag zich erkend bemiddelaar noemen op zijn briefhoofd. Het is een titel, een kwaliteitslabel, ook al werkt de betrokkene als HR-verantwoordelijke, ombudsman, advocaat, ...en heeft hij maar een zeer beperkte praktijk in bemiddeling zoals bedoeld in het Ger.W.⁶

Leen VDA: dan nog blijft het label van de "derde groep" een probleem. Dat geeft niet het gevoel om er volwaardig bij te horen. Vincent L. : draag je titel met trots! *Bob D. : dat doen we als bemiddelaars bij de Politie Antwerpen alleszins, ook al doen we geen door het Ger.W. erkende bemiddelingen – we dragen de titel met trots en dat betekent ook iets binnen onze organisatie, het staat voor de kwaliteit van onze interventies!*

Diana E.: eigenlijk is het "de eerste groep", alles is immers gestart vanuit de familiale bemiddeling, later zijn de notarissen erbij gekomen en dan de advocaten. De meeste mensen die bemiddelen komen uit "de derde groep". Helaas is het beroep door de jaren en door de bemiddelingswetgeving (via FOD Justitie) sterk gejuridiseerd. *Cf. Reinhilde C.: aan de balie in Limburg blijft dit onderscheid nog (schrijnend) gehandhaafd: advocaten, notarissen en "de rest", alsof die geen gelijkwaardige beroepskwalificaties hebben.* De vraag is hoe dit een betere omschrijving kan krijgen, laat ons een betere aanpak zoeken (samen met de FBC) zodat iedereen zijn plek krijgt en zich gewaardeerd voelt.

Ivan V.: dit gaat wellicht van zichzelf evolueren: in de gerechtelijke context focust men meer en meer op de schikkingen (een aanpassing van de bemiddelingswet is wellicht niet prioritair). Trouwens, sinds de wet van 2018 zijn er nog meer juridische beroepen bijgekomen: de gerechtsdeurwaarders, magistraten, ... We zouden ook beter niet meer van de drie zuilen spreken (familiale, sociale en burgerlijke/handelsbemiddeling) maar met de FBC naar één, ruimer kader van bemiddeling evolueren.

5. Procedureel: jurisdisering van het beroep

Advocaten en notarissen,... voelen zich thuis bij het huidige wettelijk en deontologisch kader. De niet juridisch geschoolde bemiddelaars veel minder, ze ervaren dit kader als een lastig en niet passend

⁶ Anders dan in veel andere landen wordt van de kandidaten erkend bemiddelaars geen bewijs gevraagd van een praktijk van bemiddeling. Veel erkende bemiddelaars hebben een zeer beperkte beroepservaring (of zelfs geen bij de start).

“keurslijf”. De vraag rijst dan hoe we met begrip en openheid kunnen kijken hoe het kader voor hen toegankelijker kan worden gemaakt.

We verwijzen bijv. naar een ingebrachte case (bemiddeling rond klacht bij een omgevingsvergunning, waar een partij in plaats van de juridische procedure graag bemiddeling wilde, maar de bemiddelaar ongemeen scherp werd teruggefloten door de advocaat van de tegenpartij toen hierrond een voorstel werd geformuleerd). **De vraag rijst of bemiddelaars ook geen recht kunnen krijgen om (potentiële) partijen aan te schrijven – nu botst men (bijv. ook in burenbemiddeling) op de beperkingen van GDPR.**

Diana E.: Idealiter werken bemiddelaars met een verschillende expertise samen. Vincent L. voegt hieraan toe: bemiddeling wordt nog door veel advocaten als concurrentieel aan hun beroep gezien, en dat kunnen we hier niet veranderen. We dienen wel ook hun plaats te respecteren: als er een advocaat de partijen bijstaat, dienen we hem mee aan te schrijven. Ook notarissen maken zich hier wel eens schuldig aan (hij verwijst naar een recent tuchtdossier waar een notaris de partijen in een geschil rechtstreeks had gecontacteerd i.p.v. via hun advocaten).

Alle bemiddelaars dienen wel de nodige juridische opleiding te volgen om het systeem te begrijpen en te respecteren. Ivan V. vult aan: de deontologische code vereist dat de bemiddelaar competent is in het domein waarin hij zich begeeft – hier horen de juridische geplogenheden bij! Diana E.: Bij de juridische bemiddelaar zal het accent in de opleiding eerder op de relationele, communicatieve vaardigheden moeten liggen, bij de niet-juristen mag de opleiding meer aandacht geven aan het juridische kader. .

En als het te diep gaat, blijft het pleidooi: laat ons meer en beter samenwerken! Vincent L. bevestigt: belangrijk om mekaar / mekaars expertise beter te leren kennen, en om een goed netwerk te hebben om naar uit te reiken: “ Als de *onderhandelingen* te moeilijk zijn, verwijst de jurist door naar een bemiddelaar. Als de *overeenkomst* te moeilijk is, verwijst de bemiddelaar door naar een jurist.”

6. Inhoudelijke de-juridisering / samenwerking

Partijen hebben nood aan verstaanbare taal en zo weinig mogelijk juridische / technische terminologie (en procedures). We zien veel kansen voor samenwerking en/of ondersteuning door erkend bemiddelaars onderling en andere professionals (bijv. ook deskundigen met diverse expertise). Hoe kunnen we samenwerking beter ondersteunen?

Ivan V.: hier is zeker een rol weggelegd voor de FBC (hij kijkt hiervoor ook naar Barbara G., die online volgt). **Er zou meer aandacht mogen gaan naar de co-bemiddeling , het betrekken van een derde, ... dit zou in de deontologische aanbevelingen meer benadrukt en uitgewerkt mogen worden.** Hoe ziet een protocol er dan uit (addendum), wie neemt dan welke verplichtingen op zich, ... In de praktijk wordt dit wel eens verkeerd ingezet. Vincent bevestigt ook dat er bij het notariaat nog veel misverstanden zijn rond samenwerking.

Ook Uw Bemiddelaars had recent een congres rond samenwerking. Michel L. licht toe hoe dat kan, bijv. als er een erg complexe economische context is. Hier komt zeker ook nog een verslag van (er kan veel samengevoegd worden van de bevindingen met wat hier vandaag wordt gezegd).

Ivan V. voegt nog toe dat in complexe zaken vaak ook administratieve en coördinerende ondersteuning wordt geboden door grote kantoren, waarbij het een extra aandachtspunt is dat de bemiddelaar ook nog autonoom moet kunnen blijven werken. En Irene D. nuanceert: samenwerken is goed, maar het mag geen gemakkelijksoplossing worden: elke bemiddelaar moet voldoende noties hebben van de context waarin hij wil optreden (ook al is men er geen specialist in).

Vanuit de online chat komt nog de opmerking dat het kostenplaatje oploopt bij co-bemiddeling of het betrekken van experts!

En er komt ook nog de vraag of een bemiddelend advocaat later kan optreden tegen een partij waarmee hij eerder bemiddeld heeft (wat helaas niet kan: een advocaat moet kiezen – er mag geen rolverwarring zijn). Ivan V. voegt toe dat de bemiddelaar wel de rol van arbiter mag opnemen als de zaak zo complex is dat de partijen eigenlijk zelf niet kunnen beslissen en de bemiddelaar veel competentier is in de materie (nadat hij duidelijk de rol van de bemiddeling heeft stopgezet). Bij het panel leeft hier rond wel de nodige terughoudendheid (de vraag is immers of men zich dan wel ten volle als bemiddelaar heeft ingezet of in het achterhoofd al erg inhoudelijk heeft meegedacht).

7. Bemiddelingskaders in andere werkdomeinen: rol van de FBC
--

Het activiteitenverslag van de FBC vermeldt partnerschappen met de balies, het notariaat, het CAW, Embuild, het IBJ, ... Daarnaast wordt bemiddeling ook vaak geregeld / aangemoedigd buiten het Ger. W. en de door de FBC voorziene context (FOD WASO – Welzijnswet - FOD Economie – (FOD Financiën, Vlaams dept. Omgeving – Vlaams departement Onderwijs - ...). Dit maakt het voor de “gebruikers” niet makkelijk: wat wordt waar onder bemiddeling verstaan, welke procedures gelden?

Door de grote verschillen in definitie en aanpak (bijv. ook een andere voorstelling op de websites van de betrokken instanties) ontstaat onduidelijkheid. Is er een rol weggelegd voor de FBC om te stroomlijnen?

Helaas kon deze topic door tijdsgebrek niet verder worden uitgediept. Wel opperde Diana E. ter afsluiting van het debat: Waarom maken we geen beroepsvereniging voor de bemiddelaars? Ivan V. geeft aan dat die al bestaat: de Unie van de Belgische Professionele Bemiddelaars (BUPB)⁷. Misschien kan deze organisatie mee stroomlijnen en zich breder profileren / bekend maken?

Dank alvast aan de panelleden en case-inbrengers voor hun waardevolle bijdrage, aan alle collega's van Mediatum en aan de vertegenwoordigers van de ledenverenigingen Uw Bemiddelaars en Mediv.

In eerste instantie ging dit verslag nog naar de panelleden voor een laatste nazicht – Barbara Gayse las ook mee (vanuit onze hoop dat zo de gecapteerde inhoud zo goed mogelijk meegenomen wordt in de verdere debatten bij de FBC, om het wetgevend en reglementair kader aan de huidige noden aan te passen).

In de nabije toekomst zullen we de inhoud samenvoegen met de inzichten waarover Mediv en Uw Bemiddelaars beschikken uit eerdere ledenbevragingen, workshops en congressen, en zullen we deze zo goed als mogelijk breed kenbaar maken. Alle betrokkenen staan klaar om mee te bouwen aan een breder kader waar alle bezielde en kwalitatief werkende erkende bemiddelaars zich volwaardig erkend voelen.

Hilde Gaublonne, voor Mediatum (25 oktober 2025)

⁷ Officieel opgericht in 2003 (wet 1898), werd de Unie van Belgische Professionele Bemiddelaars (BUPB/UBMP) geboren in het kader van een vertegenwoordiging voor bemiddelaars. Ze werd erkend door de Raad van State (2006) als Professionele Unie en als een beroepsfederatie door de FOD Economie (2013). Deze erkenning werd hernieuwd in 2024 n.a.v. de omvorming naar een vzw. We lezen op de website dat de BUPB vertegenwoordigd is in de Federale Bemiddelingscommissie en in de Hoge Raad voor de Zelfstandigen en KMO's. Zij is van plan om alle bemiddelaars te betrekken in de politieke beslissingen die de toekomst en de zichtbaarheid van dit nieuwe beroep beïnvloeden...